

SƯƠNG LAM – Một Cõi Thi Nhân Nhàn – VĂN – THƠ- NHẠC – Tận Mạn.

Portland Mưa Buồn Tàn Nh L

Đây là bài số bảy trăm ba mươi lăm (735) của người viết và chủ đề Thi Nhân Nhàn trong khu vườn Một Cõi Thi Nhân Nhàn của trang văn nghệ ORTB.

Tháng Mười ở Portland đã có những cơn mưa lạnh.

Người viết ở Portland, Oregon hơn 40 năm rồi! Cái tiêu bang gì mà một năm 365 ngày thì đã có gần hết 300 ngày mưa rồi, ông xã tôi nói thế. Tuy nhiên, người viết đã quen rồi và lại còn yêu hơn nữa những ngày mưa lạnh ở Portland vì không khí trong lành, mát dịu hơn những nơi khác. Đặc biệt nhất là lúc Thu sang với sương lam giăng giăng khắp chốn, với lá vàng, với lá đỏ khắp nơi.

Lúc trời mưa người viết cũng thích đứng bên cửa sổ ngắm mưa rơi bên ngoài.

Người viết lại xúc động sinh tình nhớ đến những cơn mưa Sài Gòn năm cũ.

Tháng Mười Nghe Mưa Rơi

Trời Tháng Mười, Portland mưa nhiều lắm

Mưa ban ngày, mưa luôn cả ban đêm

Nằm lòng nghe mưa đổ nước bên thềm

Lại chợt nhớ những cơn mưa ngày cũ

Tuổi mười tám, những mộng mơ đẹp

Tuổi học trò, tôi thích ngắm trời mưa
Bên người yêu, mưa rơi nhẹ cho vừa
Đã ướt áo cho anh truy tìm hơi ấm
Bên hè phố đôi ta cùng lặng ngắm
Những giọt mưa rơi tí tách trên đường
Mưa lạnh buốt, mưa tạo mọi yêu thương
Dưới dù nhỏ, đôi ta cùng chung bước
Rời chinh chiến, nào ai mà biết trước
Những chia ly cách biệt, biệt trùng xa
Mưa xứ người càng gợi nhớ quê nhà
Nhớ bè bạn, nhớ mẹ cha, kỷ niệm
Lục nh cũ đã chờ mong tìm kiếm
Những hương xưa, tình cũ những ngày qua
Đã mất rồi những ngày tháng ngọc ngà
Khi đã mất mới thấy là đáng quý!
Dẫu buồn lắm nhưng ta không ủy mị
Mà quên đi những ngày đẹp đang chờ
Cuộc đời này vẫn tươi đẹp nên thơ
Khi ta biết vững niềm tin hiện tại
Dẫu sung sướng hay đau buồn vẫn phải
Sống thế nào không thẹn với lương tâm
Vẫn tự tin, vẫn hy vọng như thắm:

“Hết mưa lạnh ngày mai trời lại sáng”

Hy vọng đó tôi xin trao cho Bạn

Đừng lo chi chuyện không có, có không

Hoa rụng rồi hoa lại nở trong lòng

Hết Đông lạnh là Xuân vơi, mai nở.

Sương Lam

Ở một nơi mà nhạc sĩ Từ Công Phụng đã gọi là “Xứ Thâm Trầm” này, người Việt thấy rất an tĩnh, không bon chen náo nhiệt rộn ràng. Vợ chồng Từ Công Phụng cũng ở Portland như tôi và chúng tôi là bạn trong gia đình QGHC đáng thương của tôi.

Watch “XuThamTram-TCP-PhamAnhDung” on YouTube

Portland có hoa hồng mùa Xuân, biếc mát mùa Hạ, lá vàng mùa Thu, tuyết trắng mùa Đông, cảnh đẹp như một Dalat ngày xưa mà tôi hằng ao ước được ở khi còn ở Việt Nam, thì đời với tôi là “The Dream Comes True” rồi, tôi còn đòi hỏi gì nữa chứ? Hơn nữa, trên gian chức là quán trọ, thì ở đâu cũng thế mà thôi!

Mời quý bạn đọc qua câu chuyện Thiển ngẩn ngẩn dưới đây xem có đúng không nhé?

Quán trọ

Một vị thầy tâm linh nổi tiếng đến trước cửa lâu đài của vị vua nọ.

Vì Thầy nổi tiếng rồi, nên các người lính canh không chặn ông lại khi ông đi vào và tiến thẳng đến trước mặt nhà vua đang ngồi trên ngai vàng.

- Ông muốn gì? Nhà vua hỏi.
- Tôi muốn có một chỗ để ngủ trong cái quán trọ này. Ông ta đáp.
- Nhưng đây không phải là quán trọ, đây là tòa lâu đài của ta. Vua trả lời.
- Xin hỏi bệ hạ rằng ai là sở hữu tòa lâu đài này trước bệ hạ?
- Vua cha ta, Ngài đã chết rồi.
- Và ai là sở hữu trước cha của bệ hạ?
- Ông nội của ta, Ngài cũng đã chết.
- Và cái chỗ này, nơi mà người ta sống một thời gian ngắn rồi đi, như vậy thì nó không phải là quán trọ sao?

(Nguồn: Trích trong Vườn Thiển Cottage)

Người viết cũng đã một đôi lần thơ thẩn tự bemo:

“Trăm năm trước ta từ đâu đến

Trăm năm sau ta sẽ về đâu

Cõi trần gian muôn sắc muôn màu

Ừ! Ghé tạm trăm năm sống thảnh”

(Thơ Sương Lam)

Quá khứ ta không biết, tương lai ta cũng chẳng biết gì hơn, chỉ có trong hiện tại ở trần gian có sướng, khổ, buồn, vui, có người đẹp mặc áo tím áo hồng, muôn sắc muôn màu đẹp quá thì ta hãy ghé tạm sống thảnh trăm năm cho biết nha bạn.

Con người thường đi tìm hạnh phúc ở những nơi khác mà không biết rằng nhiều khi hạnh phúc ở ngay bên cạnh chúng ta giống như con chim bị mù trong câu chuyện dưới đây đã lao đầu vào khung cửa kính để tìm một cảnh sắc xinh đẹp hơn.

Con chim bị mù

Con người thường đi tìm hạnh phúc ở những nơi khác mà không biết rằng nhiều khi hạnh phúc ở ngay bên cạnh chúng ta giống như con chim bị mù trong câu chuyện dưới đây đã lao đầu vào khung cửa kính để tìm một cảnh sắc xinh đẹp hơn.

Nơi khu vườn anh nhà văn nọ có một cây si rất rậm rạp, xanh lá quanh năm. Từ phòng viết cửa mình, qua một tấm cửa kính, anh có thể nhìn thấy cây si ấy. Thói quen của anh là thức sớm mỗi ngày để viết, và anh vô cùng ngạc nhiên khi ngày nào, cũng có một con chim tới đâm đầu vào cửa kính phòng anh. Nhiều ngày liên tục, liên tục, sáng nào cũng vậy, anh đã có ý nghĩ: Phải chăng con chim đó bị mù? Hay bị một chứng bệnh nào đó? Sự lý giải không được thỏa mãn, lại nhiều ngày tiếp tục trôi qua.

Cho tới một hôm, anh quyết định bước ra khỏi cửa phòng mình, đứng về phía con chim, đối diện với tấm kính để nhìn vào căn phòng. Anh không thể tin nổi vào mắt mình. Trước mắt anh là một cảnh tượng quá đẹp để. Một cây si lung linh xanh thắm in hình trên tấm kính, như thể ở một nơi nào đó thật xa, trong một không gian rộng hơn, sâu hơn. Và anh biết, con chim nhỏ bé kia đã “chán” cây si quen thuộc mỗi ngày cửa mình khi nó bắt ngờ phát hiện ra một “cây si” khác. Nó đã đâm đầu vào đó để mong tìm tới một nơi đẹp để hơn, lung linh hơn...

Đôi khi, chúng ta không biết những gì chúng ta đang có mới là điều quan trọng, là hạnh phúc thực sự của chúng ta, mà chúng ta cứ đeo đuổi những chuyện mãi đâu đâu.

(Nguồn: Sưu tập trên Internet)

Người viết thường tâm tình với bạn hữu, chúng ta cần sống vui trong hiện tại, đừng lo lắng quá nhiều về những gì vượt quá tầm tay với.

Chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cối Thiềm Nhàn

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gởi-MCTN 735-ORTB1166- 103024)

Sương Lam

Website: www.suonglamportland.wordpress.com

<http://www.youtube.com/user/suonglam>